

KOLOS

© 2024 Roel Haanen

© 2024 Ezo Wolf Uitgevers, Sint Pancras

Omslagontwerp en typografie Bart Oosterhoorn

Omslagillustratie Milan Hulsing

Auteursfoto Philip Driessen

ISBN 9789083416199

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

ROEL HAANEN

KOLOS

EZO WOLF

Voor Jac en Lex

DEEL I

NIEUWEMAN

29 augustus 2018 – 19 maart 2019

1

‘Wakker worden!’

Laura opende haar ogen. Ze leunde tegen het muurtje bij de fietsenstalling, weg van haar nieuwe klasgenoten. De nazomerzon verwarmde haar gezicht. Ze voelde zich betraptd.

Voor haar stond een glimlachend meisje, een van haar nieuwe klasgenootjes. Glanzend blond haar. Fantastische donkere wenkbrauwen. Klein neusje. Lichte, felblauwe ogen. Ze droeg een zwart rokje en een spijkerjasje dat bijna dezelfde kleur had als haar ogen. Toen ze naar Laura’s T-shirt wees, zag Laura dat ook haar nagels dezelfde lichtblauwe kleur hadden.

‘Mooi shirt.’

Ze glimlachte voorzichtig terug.

‘Wat betekent dat?’

‘Wat?’

‘Dat daar? Aavemetsä?’

‘Dat is Fins. Betekent geestenbos.’

‘Is het een band of zo?’

Laura knikte.

‘Ben je er fan van?’

‘Niet echt.’

Ze droeg het shirt omdat ze het van haar vader had gekregen. De illustratie bestond uit een maan, een zon en een bos met kale bomen ertussenin, en de letters waarin de bandnaam was geschreven leken op kronkelende boomwortels. Het T-shirt vond ze sick, het album had ze halverwege afgezet.

Haar vader had de CD en het shirt voor haar meegebracht toen de band een concert had gegeven in de Muziekfabriek waar hij geluidstechnicus was. De Muziekfabriek was een omgebouwde fabriekshal midden in de stad, een paar straten van hun huis. Ze was altijd trots op haar vader. Hij zag er niet uit als de vaders van klasgenoten. Die hadden kantoorbanen, droegen overhemden, schoren zich elke dag en reden in glimmende auto's. Haar vader droeg een hoodie op een vaalzwarte spijkerbroek met afgetrapte gympen eronder. Hij rookte zware shag en speelde elektrische gitaar en synthesizer. Hij kende de popartiesten die in Vrijkerke kwamen optreden en zij kenden hem. Toegegeven, geen Santigold of Sia, maar hij had haar wel meegenomen naar Angel Olsen – niet echt haar muziek, maar oh, die gitzwarte pony! – en gezorgd dat ze na afloop de zangeres backstage kon ontmoeten. De ruimtes achter het podium waren niet wat ze ervan had verwacht. Kleine kleedhokjes met kaptafels en spiegels. Eén grote kamer met een bankstel en een flipperkast en foto's aan de muur van andere artiesten die in de loop der jaren in de Muziekfabriek hadden gespeeld. Iedereen was heel aardig tegen haar. Angel Olsen schreef in haar schrift: *'Pull your own strings, Laura – Angel Olsen'* en tekende een hartje erbij met een pijl erdoor. Toen ze dat zag, liep ze rood aan.

Niet lang na dat concert was haar vader opeens elke dag thuis. Ze had hem gevraagd of hij vrij had, waarop hij ja zei, zonder haar aan te kijken. Na een poosje hoorde ze van haar moeder dat papa niet meer naar het werk ging. Iets met subsidies en bezuinigingen. Dat was de eerste en laatste keer dat erover gesproken werd. 'Papa is er heel verdrietig over,' zei haar moeder dan.

Papa was meer dan verdrietig.

Daarna begonnen de ruzies, meestal als zij in bed lag. In het begin luisterde ze bovenaan aan de trap.

'Wat moet ik dan?'

'Je wil niet geholpen worden!'

'Gaaf de dokter mij m'n werk teruggeven?'

'Wat jij zou moeten doen...'

'Je weet niet hoe ik me voel!'

‘En ik dan? En Laura dan? Waarom ben je dan aan een gezin begonnen? Egoïst!’

Na de ruzies kwamen de stiltes. Haar vader trok zich dagenlang terug in de schuur aan de zijkant van het huis die hij met hulp van vrienden had opgeknapt. Hij had er verwarming en elektriciteit aangelegd, een plankenvloer aangebracht en een schuifpui. Er was zelfs een klein aanrecht met een wasbak en een kraan. Daarnaast stond een kleine koelkast voor bier en frisdrank, met bovenop een waterkoker voor als hij koffie wilde zetten. Tegen de muur stond een oude tweezitsbank met ernaast een kast vol LP's. En in het midden van de ruimte stonden zijn synthesizers en mengpanelen, zijn draaitafels en elektrische gitaar, allemaal rondom de in hoogte verstelbare kruik. Het was zijn studio, maar hij bleef het de schuur noemen. Laura dacht altijd dat als ze oud genoeg zou zijn, zestien of zo, en haar vader genoeg kreeg van zijn muziek, dat zij dan haar intrek kon nemen in de schuur. Wel, haar vader had genoeg gekregen van zijn muziek, en zij woonde niet in de schuur, maar in een flat aan de rand van de stad.

‘Jij bent Lara, toch?’ vroeg het blonde meisje tegenover haar.

‘Laura.’

‘Oh ja. Sorry.’

Laura zei niks. Ze durfde nauwelijks te kijken naar het volmaakte wezen tegenover haar. Het maakte haar alleen maar bewust van hoe ze er zelf uitzag, in haar spijkerbroek en T-shirt van een band die ze niet eens goed vond, en met de rode krullen die ze van haar vader had geërfd.

Het meisje draaide ongemakkelijk op haar sneakers.

‘Okay. Zie je in de les. Doe!’

En daarmee was ze verdwenen. Laura wist niet eens hoe ze heette. Ze keek naar de jongens en meisjes die in groepjes bij elkaar stonden. Elk groepje had iemand op wie alle ogen gericht waren, zo iemand als het meisje dat ze net had gesproken. Maar ook al had ze haar blik al twee keer langs alle groepjes laten gaan, ze zag haar nergens meer. Ze viste haar telefoon uit haar broekzak en keek naar random shit op Instagram tot de middagpauze voorbij was.

Het was de eerste schooldag na de zomervakantie en voor haar bovendien de eerste dag op het Jooster College. Haar vorige school lag helemaal aan de andere kant van het centrum. Te ver om te fietsen, vond haar moeder. Daarom had ze Laura hier ingeschreven, in Mendelen, een dorp voorbij de weilanden achter de flat waar ze nu woonde. Het Jooster College was een oud gebouw, met een kloostermuur eromheen. In plaats van een schoolplein was er een parkje met bankjes, stukjes gras en knoestige bomen. Het deed haar denken aan een Engelse kostschool.

Bang om te laat te komen, was ze vanochtend al om acht uur vertrokken. Ze had tegen hetzelfde muurtje geleund als waar ze nu stond. Groepjes leerlingen verzamelden zich bij de ingang en rondom de bankjes. Ze lachten. Ze giechelden. Ze groetten elkaar. Sommige meisjes vlogen elkaar om de hals. Ze zagen er allemaal hetzelfde uit. De jongens in skinny jeans en T-shirts van G-star of Superdry, de meisjes met kort afgeknipte spijkerbroeken waar de draadjes nog aanhingen.

Om vijf voor half negen stormde iedereen tegelijk naar binnen. Laura ging op in de meute. Onbekende stemmen om haar heen. Schouders en ellebogen en schooltassen stootten tegen haar aan. Ze had geen idee waar het lokaal was waar ze zijn moest. Een grote groep scholieren liep de brede houten trap op. Ze liep erachteraan.

‘Onze nieuwe leerling?’

Ze draaide zich om. Een lange man met een baardje stond achter haar. ‘Jij hebt biologie. Lokaal 1B2.’ Hij wees naar het einde van de gang.

Ze koos een bankje achterin het lokaal en deed er lang over om haar tas uit te pakken: alles om geen oogcontact te hoeven maken. De lerares stelde zich voor als mevrouw Bouvy. ‘Luister ’s even, allemaal!’ riep ze. ‘Helemaal daar achterin, zit een nieuwe leerling. Met die prachtige sproetjes. Haar naam is Laura Lansdaal. Welkom Laura!’

Alle ogen waren plotseling op haar gericht. Op haar sproeten. Ze kreeg het er warm van. Ze produceerde een glimlach en hield haar blik strak gericht op mevrouw Bouvy. Prachtige sproetjes. Waar be-

moeide dat mens zich mee?

De zoemer kondigde het einde van de middagpauze aan. Ze sjokte achter klasgenoten aan die ze herkende, waaronder het goddelijk mooie meisje met het blonde haar dat plotseling een paar meter voor haar opdook.

Na de laatste les haastte ze zich naar buiten, als een dier dat werd vrijgelaten uit een kooi. Ze ging snel langs groepjes leerlingen die zich ophielden in de gangen, voor de ingang en bij de fietsenstalling. Iedereen leek het zo naar zijn zin te hebben hier, alsof de schooldag niet lang genoeg kon duren. Ze wilde zo snel mogelijk weg, hoewel ze nergens in het bijzonder heen wilde, al helemaal niet naar de flat die nu haar thuis moest voorstellen. Ze vloog met haar fiets het schoolterrein af en reed door de Schutterstraat, langs de supermarkt, de drogist en de frituur die nog gesloten was.

‘Laura, wacht even!’

Ze keek achterom. Het blonde meisje probeerde haar in te halen.

‘Woon je ook in Braamholt?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Waarom fiets je dan die kant op?’

‘Ik woon in Vrijkerke.’

‘In Heksenheuvel?’

Ze knikte.

‘Bij de Kolos in de buurt?’

Ze schudde haar hoofd.

Het meisje fronste haar wenkbrauwen.

‘In de Kolos,’ zei Laura.